శివుడు

1

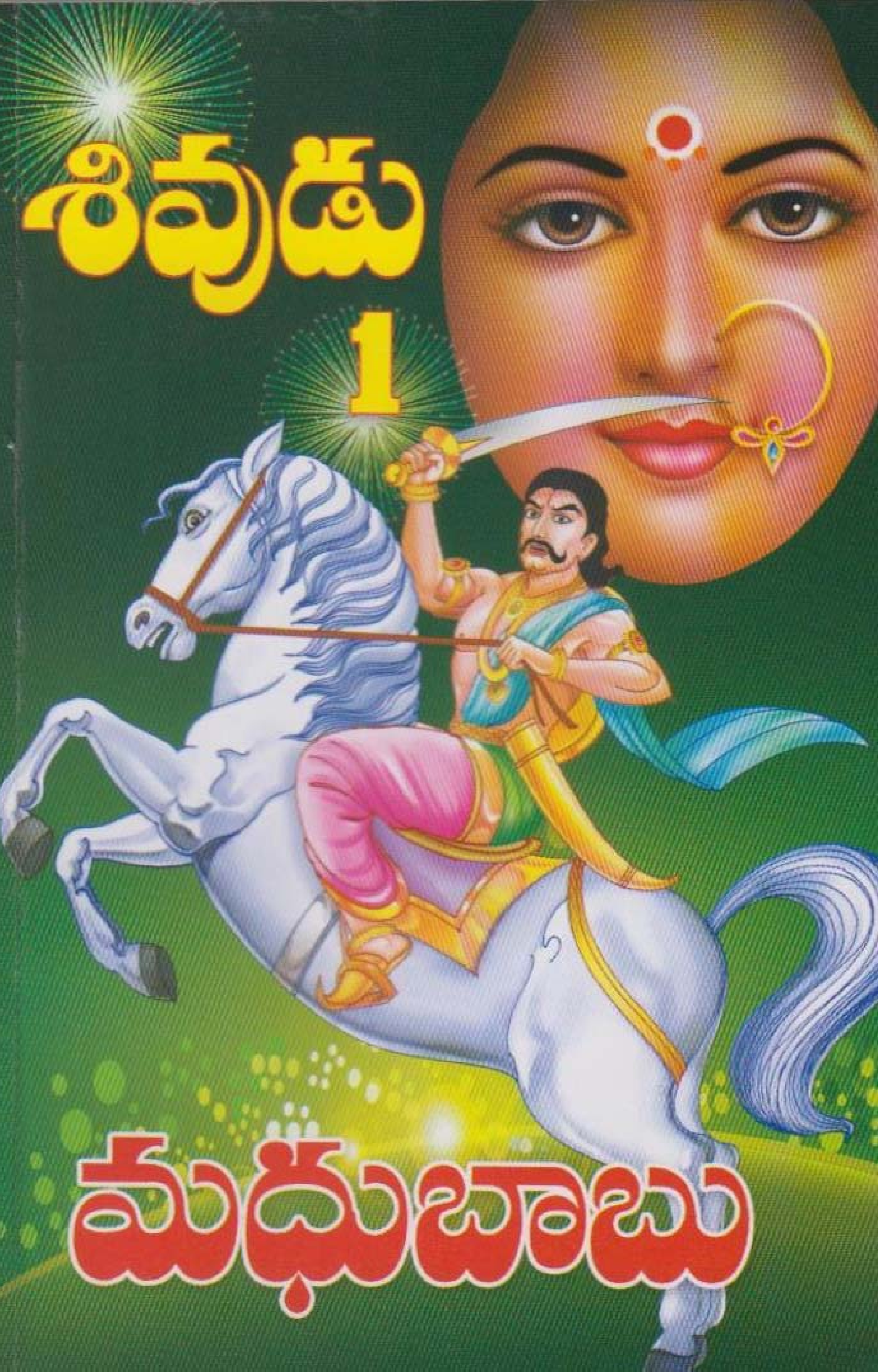

మధుబాబు

శివుడు-1

మధుబాబు

శ్రీ శ్రీనివాస పబ్లికేషన్స్
ఎ.టి.అగ్రహారం - గుంటూరు - 522 004

SIVUDU-1

(Serialised in Navya Weekly)

By :

Madhu Baabu

First Edition :

April : 2014

Price :

Rs. 90-00

Cover Design :

N.V. RAMANA

Printers :

SAHITHI PRINTERS

VIJAYAWADA - 520 002

Publishers : Ph : 0863 - 2357945

Sri Srinivasa Publications

4/4, A.T. Agraharam, Guntur - 522 004.

మా వద్ద స్టాకులో వున్న మధుబాబు నవలలు

1.	శివుడు (రెండు భాగములు)	...	180–00
2.	స్వర్ణ ఖడ్గం (రెండు భాగములు)	...	160–00
3.	మచ్చల గుర్రం (రెండు భాగములు)	...	160–00
4.	చతుర్నేత్రుడు (రెండు భాగములు)	...	160–00
5.	శిక్ష (రెండు భాగములు)	...	150–00
6.	బైరాగి	...	90–00
7.	బొమ్మ	...	90–00
8.	రహస్యం	...	90–00
9.	టాప్‌టెన్	...	90–00
10.	పాము	...	90–00
11.	అతను	...	90–00
12.	డాన్‌స్ట్రీట్ మిస్టరీ	...	90–00
13.	ఆనందజ్యోతి	...	90–00
14.	అపరిచితుడు	...	80–00
15.	ఫినిషింగ్ టచ్	...	80–00
16.	రుద్రాణి	...	80–00

17.	జ్వాలాముఖి	...	80–00
18.	వర్జిన్ ఐలాండ్	...	80–00
19.	కంకణ రహస్యం	...	70–00
20.	టైగర్ వాత్సవ	...	70–00
21.	సాలభంజిక	...	70–00

వివరాలకు

శ్రీ శ్రీనివాస పబ్లికేషన్స్

4/4, A.T. అగ్రహారం,

గుంటూరు – 522 004

Ph : 0863 - 2357945

శివుడు-1

"ఒరేయ్ శివుడూ..."

ఉలిక్కిపడి వెనుతిరిగి చూశాడు శివుడు.

అతని వయసువాళ్ళే ఆరుగురు బాలకులు నిలబడి వున్నారు ఒక చెట్టు క్రింద. నోటిలోని దంతాలన్నీ బయటకి కనిపించేటట్లు నవ్వుకుంటున్నారు.

"ఎందుకు పిలిచారు నన్ను?" ఆ నవ్వుల్ని తాను గమనించనట్లు అమాయకంగా అడిగాడు శివుడు.

"మీ నాన్న పేరేమిటిరా?" అడిగాడు అతన్ని పిలిచిన బాలుడు.

చెంపమీద లాగిపెట్టి కొట్టినట్టు అయింది శివుడికి. అతనికి తెలియకుండానే బిగుసుకున్నాయి పిడికిళ్ళు. ఎరుపురంగుకు తిరిగాయి కళ్ళు.

"అబ్బో... శివుడికి కోపం వచ్చేస్తోందిరా... తల్లిపేరు కూడా అడిగితే మూడోకన్ను తెరిచి మనందర్నీ భస్మం చేసేస్తాడు. ఏం చేద్దాం? అడుగుదామా వద్దా?" నవ్వుతూనే పక్కకు తిరిగి తోటి బాలుర్ని అడిగాడు ఆ బాలుడు.

"అడుగు... అడుగు..." ఆనందంగా ప్రోత్సహించారు వాళ్ళు.

"మీ తల్లిగారి పేరేమిటిరా?" అడగనే అడిగాడు ఆ బాలుడు.

తనను తాను మరిచిపోయాడు శివుడు. తాను సంపంగి నగరం కోట వెలుపల సువర్ణానది ఒడ్డున వున్న సంగతిని కూడా విస్మరించాడు.

నది అవతలినించి శత్రువులు దొంగచాటుగా కోట దగ్గరికి రాకుండా నిరంతరాయంగా కాపలా వుంటారు పదిమంది భటులు. నది దగ్గర ఏవైనా తగాదాలు తన్నులాటలు జరిగితే వెంటనే వచ్చి తమ ఆధీనంలోకి తీసుకుంటారు వాళ్ళు. సర్వసైన్యాధిపతి దగ్గరికి తీసుకుపోయి తగిన శిక్షలు విధింపచేస్తారు.

ఆ విషయాలు ఏవీ ఆపలేకపోయాయి శివుడిని ఆ క్షణంలో. పళ్ళు పటపటమని కొరుకుతూ పెద్దపులిలా పోయి ఆ బాలుడిమీద కలబడ్డాడు.

సరి సమానమైన వయస్సే గాని, ఆకృతిలో మాత్రం శివుడి కంటే కొంచెం పెద్దగానే వున్నాడు ఆ బాలుడు. ఒక చేత్తో శివుడిని అడ్డుకుని, రెండవ చేత్తో చెంపలమీద ఛెళ్ళుమని వేశాడు రెండు దెబ్బలు.

అధికం అయిపోయింది శివుడి ఆగ్రహం. తనను తాను పూర్తిగా మర్చిపోయాడు. తగిలిన దెబ్బల్ని లక్ష్యపెట్టకుండా చేతుల్ని జాచి అతని మెడను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

ఊపిరి తీసుకోవటం కష్టమైపోయింది ఆ బాలకుడికి. గిలగిలా కొట్టుకోవడం మొదలుపెట్టాడు. అది చూసి అతనికి సహాయం చెయ్యటానికి సిద్ధం అయ్యారు మిగిలినవారు. శివుడిని చుట్టుముట్టి పిడికిళ్ళతో అతని తలమీద, భుజాలమీద వెన్నుమీదా మర్దించటం మొదలుపెట్టారు.

భరించరాని బాధ నరాల్ని జివ్వుమనిపిస్తున్నా లెక్కచెయ్యలేదు శివుడు. పట్టుకున్న బాలుడిని వదిలిపెట్టలేదు.

"చంపేస్తున్నాడు... తల్లి ఎవరో తండ్రి ఎవరో తెలియని అనాథ శివుడు మా స్నేహితుడిని గొంతు పిసికి చంపేస్తున్నాడు" శివుడిని ఇవతలకు లాగటం తమవల్ల కాదని గ్రహించి బిగ్గరగా అరిచాడు ఒక బాలుడు.

"ఏయ్... ఎవరది... ఏం చేస్తున్నారక్కడ... ఆగండి" అని వినవచ్చింది ఒక ఉరుములాంటి కంఠం.

ఆరు మూరల పొడవున్న బరిశెను పట్టుకుని పరుగు పరుగున వస్తూ కనిపించాడు నది దగ్గర కావలి కాచే భటుడు ఒకతను.

అంతకుముందు తన వంటిమీద ఎన్ని దెబ్బలు పడినా ఇసుమంత కూడా లెక్కచెయ్యని శివుడు ఇప్పుడు ఆ భటుడిని చూడగానే చటుక్కున వదిలేశాడు తాను పట్టుకున్న బాలకుడిని. గిరుక్కున వెనుతిరిగి నదివడ్డునే పరుగు మొదలుపెట్టాడు.

"పట్టుకోండి వాడిని... పట్టుకు వచ్చి నాకు అప్పగించండి" వేగంగా పరిగెత్తుకురావడం వల్ల ఆయాసం వచ్చింది కాబోలు వగరుస్తూ చెప్పాడు భటుడు.

"పట్టుకు రావటమా? మేము ఆ పొగరుబోతు శివుడి వెనకాల పరిగెత్తి అతన్ని పట్టుకోవటమా?" ఉన్నచోటునించి కదలకుండా ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ఒక బాలకుడు.

"ఎందుకు పట్టుకోలేరు? వాడేమైనా పెద్ద పోటుగాడా? దగ్గరికి పోతే మిమ్మల్ని కూడా గొంతు పిసికి చంపేస్తాడా?" విసుగ్గా అడిగాడు ఆ భటుడు.

"చంపుతాడో లేదో తెలుసుకోవాలటే అసలు మేము వాడి దగ్గరికి పోవాలి కదా... పరిగెత్తటం మొదలుపెడితే వాడు చిరుతపులి... ఎవరికీ అందడు... ఎవరూ వాడిని గెలవలేరు..." కారణం చెప్పాడు ఆ బాలకుడు.

"ఈ శివుడి ఆగడాలు రోజురోజుకీ అధికం అయిపోతున్నాయి. ఏదోలే అనాధ అని ఊరుకుంటుంటే తెగ రెచ్చిపోతున్నాడు. ఈరోజు తప్పకుండా మండలాధిపతి సాగరుల వారికి తెలియజేయవలసిందే" అంటూ శివుడు ఏ బాలుడి కంఠాన్ని పట్టుకున్నాడో ఆ బాలుడివంక చూశాడు ఆ భటుడు.

"తిన్నగానే వున్నావు కదా, ప్రాణభయం ఏమీలేదు కదా!" అని అడిగాడు.

ఎలుగుబంటి పట్టుకున్నట్టు ఎర్రగా కందిపోయింది ఆ బాలుడి కంఠం. చేతులతో అదుముకుంటూ తాను తిన్నగానే వున్నట్టు తలవూపాడు అతను.

"ఇళ్ళకు పోండి. ఇంకెప్పుడు ఆ శివుడితో గొడవలు పడకండి... అసలు వాడు కనిపిస్తే వాడివంక చూడనుకూడా చూడకండి. వెళ్లిపొండి" అని ఒక హెచ్చరికను వారందరికీ అందించి అవతలికి నడిచాడు ఆ భటుడు.

❖ ❖ ❖

అలుపు, ఆయాసం అనే మాటలకు అర్ధం తెలియనట్లు అర్ధయోజన దూరం పరిగెత్తి నది ఒడ్డున వున్న వెలగతోట దగ్గర ఆగాడు శివుడు.

పట్టెడు పట్టెడు లావున కనిపిస్తున్నాయి చెట్లకున్న వెలగకాయలు. మిగల పండిపోయాయి కాబోలు కొన్ని, మధురమైన సువాసనలు వెదజల్లుతున్నాయి.

నోరు ఊరిపోయింది శివుడికి. ఛెంగున కదిలి తోటలోకి ప్రవేశించాడు. ఎత్తుగా వున్న ఒక చెట్టు మీదికి ఎగబ్రాకి, దగ్గర్లో కనిపించిన రెండు కాయల్ని తెంపాడు.

"ఎవరు? ఎవరా చెట్టుమీద? పట్టపగలే దొంగతనానికి వచ్చారా? ఇది మండలాధిపతి సాగరుల వారి పండ్లతోట అని మర్చిపోయారా?" అంటూ వినవచ్చింది ఒక భీకర కంఠం.

మూడు మూరల పొడుగుండే లావుపాటి గడ్డపలుగు నొకదాన్ని పట్టుకుని పరుగు పరుగున వస్తూ కనిపించాడు తోటమాలి.

తెంపిన కాయల్ని చటుక్కున దుస్తుల్లో దాచుకుని, కూర్చుని వున్న కొమ్మమీది నించి క్రిందికి దూకాడు శివుడు. పాదాలు నేలకు ఆనిన మరుక్షణం తోట వెలుపలికి పరుగు మొదలుపెట్టాడు.

కోట వెలుపల నదిఒడ్డున కాపలా వుండే భటుల మాదిరి బద్ధకస్తుడు కాదు తోటమాలి. "దొంగ... పారిపోతున్నాడు... .పట్టుకోవాలి... రండిరోయ్ రండి" అని అరుస్తూ వెంటపడ్డాడు.

అతను అరిచిన వెంటనే చేస్తున్న పనుల్ని వదిలేసి వేగంగా వచ్చిపడ్డారు అతని సహాయకులు నలుగురు.

వెలగపళ్ళను రుచి చూడాలనే తన కోరిక తనకు ఎటువంటి ప్రమాదాన్ని తెచ్చి పెట్టబోతున్నదో అర్థమయ్యేసరికి చెమటలు ప్రత్యక్షం అయ్యాయి శివుడి ముఖం మీద. పట్టుబడటం అంటే వాళ్ళ చేతుల్లో చావుదెబ్బలు తినటమే అని తెలిసివచ్చేసరికి చాలా భయపడిపోయాడు.

దుస్తుల్లో దాచుకున్న వెలగపళ్ళు వాటంతట అవి జారి క్రిందపడిపోవటాన్ని అతను చూసుకోలేదు. దృష్టినంతా నది ఒడ్డుమీదే కేంద్రీకరించి, మరోసారి పరుగు మొదలుపెట్టాడు.

అతన్ని పట్టుకోవాలన్న పట్టుదల అయితే అధికంగానే వున్నది గానీ, అతనితో పాటు వేగంగా పరిగెత్తగల సామర్థ్యం మాత్రం లేదా తోటమాలి సహాయకులికి. రెండు నిమిషాలు కూడా గడవకముందే వెనకబడిపోయారు వాళ్ళు.

ప్రమాదం తప్పిపోయిందని భ్రమపడలేదు శివుడు. తన వేగాన్ని తగ్గించనుకూడా తగ్గించలేదు.

కోట సమీపంలో నది ఒడ్డున కాపలా వుండే భటుల దృష్టిలో పడకుండా కోటలోకి వెళ్ళిపోయే మార్గాన్ని అన్వేషించుకోబోతుండగా అతని చెవులకు చేరింది ఆ ఆర్తనాదం.

"అయ్యయ్యో... నా బిడ్డ... నా బిడ్డ నదిలో పడిపోయింది. నా బిడ్డని కాపాడండి... రక్షించండి" గోలుగోలున అరుస్తూ నదికి ఆవలి ఒడ్డున నిలబడి వున్న ఒక యువతి అతనికి కనిపించింది.

చటుక్కున ఆగిపోయాడు శివుడు. నది వంక పరీక్షగా చూశాడు. పది క్షణాల తరువాత నీటిలో నుంచి పైకి లేచింది ఒక చిన్న శిరస్సు. అంతలోనే మళ్ళీ మునిగిపోయింది.

ఆగలేకపోయాడు అతను. తనను తరుముకు వస్తున్న తోటమాలి సహచరులను గురించి మరచిపోయి ఒక్కగంతులో పోయి నీటిలో దుమికాడు.

"అమ్మా! తల్లీ... బిడ్డా... నా తల్లీ" అని ఆక్రోశిస్తూనే వుంది ఒడ్డుమీది యువతి.

నీటిని తాకిన మరుక్షణం బలంగా బారలు వేశాడు శివుడు. ఎక్కడో పాతిక యోజనాల అవతల వున్న ప్రకీర్తి పర్వతాల్లో పుట్టి పరవళ్ళు తొక్కుతూ ప్రవహిస్తూ వస్తుంది సువర్ణ నది. ఏమరుపాటుగా వుంటే తన అలలతో ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసేస్తుంది.

దాహం తీర్చుకోవటానికి తల్లితో ఆ నీటి అంచుకు వచ్చి, కాలుజారి పడిపోయింది కాబోలు ఆ యువతి బిడ్డ. నది వేగానికి ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోతూ కొట్టుకుపోతోంది.

నేలమీద ఎంత వేగంగా పరిగెత్తినా, ఎటువంటి ఆయాసానికి గురికాని శివుడికి నీటిలో ఈదటం మాత్రం కొద్దిపాటి శ్రమే అనిపించింది. అయినా సరే లెక్కచేయలేదతను. నాలుగే నాలుగు క్షణికాల్లో అవతలి ఒడ్డు దగ్గరిగా పోయాడు. బిడ్డ తల కనిపించిన ప్రదేశానికి కొద్దిగా అవతల బుడుంగున నీటిలో మునిగాడు.

యదార్థమయింది అతని అంచనా. ఊపిరి తిత్తుల్లోకి నీరు చేరటం వల్ల బరువెక్కి నది అడుగుభాగానికి వెళ్ళిపోతున్న నాలుగు సంవత్సరాల వయసుండే ఆడబిడ్డ అతని చేతులకు అందింది.

అమాంతం వడిసిపట్టుకుని, బరిశెమొన నీటిలోనుంచి బయటికి వచ్చినట్లు ఒక్కసారిగా పైకి తేలాడు అతను. వేగంగా ఒడ్డుకుపోయి చేతుల్లో వున్న చిన్నారిని ఒడ్డుమీదికి నెట్టాడు.

తానుకూడా ఒడ్డుమీదికి పోయి కళ్ళు తేలవేసిన ఆ చిన్నారికి ప్రథమ చికిత్స చేయాలని అనుకున్నాడు గాని, నెరవేరలేదు ఆ ఉద్దేశ్యం.

అతను నీటిలోకి దుమకటాన్ని చూసి, తాముకూడా అదేపని చేశారు వెనుకగా వస్తున్న తోటమాలి సహాయకులు. వేగంగా ఈదుకుంటూ వచ్చి అతని పెడరెక్కలు విరిచి పట్టుకున్నారు.

❖ ❖ ❖

సంపంగి నగరం చుట్టూ వున్న కీకారణ్యంలో బాటసారులను దోపిడీ చేస్తున్న ఇద్దరు బందిపోట్లను విచారిస్తున్నాడు మండలాధిపతి సాగరుడు.

“మన భటులు నలుగురు తీవ్రంగా గాయపడ్డారు. ఇప్పటి వరకూ ఇరువది మంది బాటసారులను నిలువుదోపిడీ చేశారు వీళ్ళు” అంటూ ఆ దొంగల చరిత్రను వివరిస్తున్నాడు మంత్రి మహేశ్వరుడు.

“మీరు చెప్పుకోవాల్సింది ఏమైనా వున్నదా?” సింహాసనం ముందుకు జరిగి కూర్చుంటూ గంభీరంగా ఆ దొంగల్ని అడిగాడు సాగరుడు.

నేరం చేస్తుండగా దొరికిపోవడంవల్ల తాము నిర్దోషులమని చెప్పుకునే అవకాశం వారికి లేకపోయింది. తీక్షణంగా చూస్తున్న సాగరుడి వంక చూడలేక తలల్ని వంచుకున్నారు.

“తీసుకుపోయి అడవిలో వున్న మర్రిచెట్ల దగ్గర ఉరి తీయండి. ఇటువంటి నేరాలు చేసేవారికి హెచ్చరికగా శరీరాల్ని అక్కడే వదిలేయండి” సింహాసనం పక్కనే వున్న రాజదండాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుని శిక్షను ప్రకటించాడు సాగరుడు.

సిద్ధంగా వున్నారు భటులు. బందిపోట్లను చేతుల్ని వెనక్కి విరిచి పట్టుకుని సభా భవనంలో నుంచి అవతలికి తీసుకుపోయారు.

“ఈరోజు నేను చూడవలసిన విషయాలు అయిపోయాయి కదా... ఇక నేను వెళ్ళిపోవచ్చునా?” రాజదండాన్ని తిరిగి పక్కన బెట్టి మహేశ్వరుడిని అడిగాడు సాగరుడు.

“కోనేటి గట్టుమీద కొన్ని వ్యవసాయ క్షేత్రాలున్నాయి. వాటి సరిహద్దుల దగ్గర తేడాలు వచ్చి తగవు పడుతున్నారు సాగుదార్లు. వారిని కూడా...” అంటూ సాగరుడి వదనంలో ప్రతిఫలించిన భావాల్ని చూసి మాట ఆపేశాడు మహేశ్వరుడు.

“అదేపనిగా ప్రజల జీవితాల్లో జోక్యం చేసుకుంటుంటే మనం వాళ్ళకి అలుసు అయిపోతాము. గ్రామపెద్ద దగ్గర తేల్చుకోవచ్చు” తన అభిప్రాయాన్ని నిక్కచ్చిగా చెప్పాడు సాగరుడు.

"చిన్న చిన్న తగాదాలే అని మనం నిర్లక్ష్యం చేస్తే కాలక్రమంలో అవి చాలా పెద్దవిగా మారిపోయే ప్రమాదం వుంది" కనులు చిట్లిస్తూ చెప్పాడు మహేశ్వరుడు.

"అలా పెద్దవయిన విషయాలు ఏమైనా వున్నాయా?" అడిగాడు సాగరుడు.

"ఇప్పటివరకూ ఏమీ లేవుగాని, ఇప్పుడు మాత్రం ఇంకోటి మన దృష్టికి వచ్చింది" అన్నాడు మహేశ్వరుడు.

"ఏమిటది?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సాగరుడు.

"తల్లిదండ్రులు లేని అనాథలను చేరదీయటం మీకు అలవాటు. పెద్దవారయ్యేదాకా సంరక్షించి, విద్యాబుద్ధులు చెప్పించి అర్హులైన వారికి ఆస్థానంలో మంచిపదవులు ఇవ్వటం మీ ఆచారం..." సరయిన మాటల కోసం తడుముకుంటూ చెప్పాడు మహేశ్వరుడు.

"ఎప్పటినుంచో మేము చేస్తున్న పని అది... ఇప్పటి వరకూ అందరూ మెచ్చుకున్నారే తప్ప ఆక్షేపించినవారు లేరు కదా?" అన్నాడు సాగరుడు.

"లేదుగాని, ఇకముందు మీరు ఆక్షేపించబడతారు. తప్పదు" అంటూ ఆ మందిర ద్వారం దగ్గిర వున్న భటులకు సైగ చేశాడు మహేశ్వరుడు.

వెంటనే తీసుకువచ్చారు వాళ్ళు చేతులు వెనక్కి విరిచి కట్టబడి వున్న శివుడిని. విపరీతమైన ఆశ్చర్యంతో వెడల్పు అయ్యాయి సాగరుడి కళ్ళు.

"పదిహేను సంవత్సరాల క్రితం రాజమందిర ద్వారం దగ్గర ఒక బుట్టలో దొరికాడు ఇతను. ఇతని పేరు శివుడు అనే ఒక మాట లిఖించబడి వున్న తాళపత్రం తప్ప, తండ్రిని తల్లిని గురించిన వివరాలు ఏమీ మనకి లభించలేదు" అంటూ మొదలుపెట్టి ఆరోజు జరిగిన సంఘటనలన్నిటినీ వివరంగా చెప్పాడు మహేశ్వరుడు.

మండలేశ్వరుడు సాగరుడి వదనంలో ప్రత్యక్షం అయింది కొద్దిపాటి కోపం. "నీ వయస్సున్న పిల్లవాడి గొంతు పిసికావా?" అని అడిగాడు శివుడిని.

తలవంచుకుని అవునన్నాడు శివుడు.

"అనుమతి లేకుండా మా తోటలో వెలగపళ్ళు దొంగిలించావా?" అందుకు కూడా తలవూపాడు శివుడు.

"పట్టుకోవటానికి వచ్చినవారికి దొరక్కుండా వేగంగా పరిగెత్తిన నువ్వు, ఆఖరికి ఎలా దొరికిపోయావు?"

శివుడు చేసిన నేరాలను సవివరంగా చెప్పి, ఆ సంభాషణను ఆసక్తిగా ఆలకిస్తున్న మంత్రి మహేశ్వరుడి పెదవులమీద ప్రత్యక్షం అయింది చిన్న చిరునవ్వు.

"దారిలో చిన్న సాహసకార్యం చేశాడు. నదిలో కొట్టుకుపోతున్న పసిబిడ్డను కాపాడుతూ తోటమాలి సహాయకులకి దొరికిపోయాడు" అని చెప్పాడు.

నేరస్తులవంక తీక్షణంగా చూసే సాగరుడి కళ్ళల్లో కూడా ఏదో చిన్న మెరుపు ప్రత్యక్షమై వెంటనే మాయమయిపోయింది.

"బుద్ధిగా చదువుకుని, మన నగరానికి సేవ చేస్తాడని అనుకుంటుంటే పాడుపనులు చేసి చెడ్డవాడిగా పేరు తెచ్చుకుంటున్న ఇతనికి ఎటువంటి శిక్ష విధిస్తే బాగుంటుంది?" మహేశ్వరుడిని అడిగాడు ఆయన.

"తమరి వాంఛితం ఎలాగో అలాగే చేయండి. నాలుగు రోజులు చెరసాలలో పెట్టించవచ్చు. నాలుగు కొరడా దెబ్బలను కొట్టించవచ్చు...." అన్నాడు మహేశ్వరుడు.

"సువర్ణ నదిలో కొట్టుకుపోతున్న పసిబిడ్డను రక్షించే తెగింపు వున్నవాడికి నాలుగు రోజుల చెరసాల నాలుగు కొరడా దెబ్బలు ఒక లెక్కలోకి రావు" అంటూ తీక్షణంగా ఆలోచించడం మొదలుపెట్టాడు సాగరుడు.

మహేశ్వరుడు సూచించిన శిక్షల కంటె పెద్దదయిన ఇంకేదో శిక్ష శివుడికి విధించబడుతుందనే అనుకున్నారు సభాభవనంలో వున్నవారందరూ.

"ఈరోజు నుంచి తిరిగి పౌర్ణమి వచ్చేంత వరకూ ఇతను మన గజశాలలో కసువు ఊడ్చేపని చేయాలి... పగలు తన ఈడు వారితో పతంజలిశాస్త్రి వారి వద్ద విద్యాభ్యాసం తప్పించుకోకూడదు... తిండితిప్పలు అన్నీ గజశాలలోనే... మన భోజనశాలలో అడుగు పెట్టడం నిషిద్ధం" పక్కన పెట్టిన రాజదండాన్ని ఇంకోసారి చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ శిక్షను ప్రకటించాడు సాగరుడు.

"మండలేశ్వరులు మహా కఠినంగా వ్యవహరిస్తున్నారు. గజశాలలో వున్న ఏనుగుల్లో మనకి మాలిమి అయినవి ఏమీలేవు. అన్నీ కొత్తగా అడవుల్లో నుంచి పట్టుకు వచ్చినవే. ఇతన్ని తమ పాదాలతో పాతాళంలోకి

అణగదొక్కేస్తాయి... మరోసారి ఆలోచించండి" వెంటనే అడ్డుకున్నాడు మహేశ్వరుడు.

"రాజదండం చేతిలో పట్టుకొని ఒకసారి శిక్షను ప్రకటించిన తర్వాత మా నిర్ణయంలో మార్పు వుండదు. వుండకూడదు. అంతే... ఈ రోజుకు సభ సమాప్తం" అంటూ తనంత తనే సభను ముగించాడు సాగరుడు.

తెల్లబోయి చూస్తున్న శివుడిని నెట్టుకుంటూ ఆ మందిరంలో నుంచి బయటకి తీసుకుపోయారు భటులు. సభలో వున్నవారు కూడా తమ ఆసనాలమీది నించి లేచి సాగరుడికి అభివాదాలు చేస్తూ వెళ్ళిపోయారు.

"శిక్ష కొంచెం గట్టిగానే వున్నది ప్రభూ..." సభలో తాము ఇద్దరే మిగిలి వుండటాన్ని గమనించి నెమ్మదిగా అన్నాడు మహేశ్వరుడు.

"ఇనుమును కొలిమిలో కాల్చి సమ్మెటలతో బాదినప్పుడే సరియైన ఆకృతిలోకి మార్చుకునే వెసులుబాటు లభిస్తుంది. ఇప్పుడు మన సంరక్షణలో ఎంతమంది తల్లిదండ్రులు లేనివారున్నారు?" అడిగాడు సాగరుడు.

తన దగ్గర వున్న భూర్జపత్రాల వంక ఒకసారి చూసి, "మొత్తం సరిగ్గా పన్నెండుమంది పిల్లలు పెరిగి పెద్దవాళ్ళు అవుతున్నారు. రేపు వచ్చే పౌర్ణమితో వారందరి విద్యాభ్యాసం పూర్తి అవుతుంది. వారి వారి అర్హతలను బట్టి సైన్యంలోనో, అశ్వదళంలోనో, మరేదైనా వృత్తిలోనో సహాయకులుగా చేర్పించి పూర్తి శిక్షణ ఇప్పించవలసి వుంటుంది" చెప్పాడు మహేశ్వరుడు.

"శివుడికి ఏ వృత్తి సరిపోతుందో నీకేమైనా ఊహ వున్నదా?"

తల అడ్డం తిప్పాడు మహేశ్వరుడు. "శివుడు మనసు పెట్టి చేస్తే ఎటువంటి పనయినా తేలికగా పూర్తి అయిపోతుంది. సరయిన వృత్తిని ఎంపిక చేయటం చాలా కష్టం" అన్నాడు.

"అందుకే నేను గజశాలను ఎంచాను. చూద్దాం... ఎలా నెగ్గుతాడో" అంటూ సింహాసనం మీదినించి దిగాడు సాగరుడు.

తల వంచి అభివాదం చేశాడు మంత్రి మహేశ్వరుడు.

వడివడిగా అడుగులు వేస్తూ సభాభవనం వెనుక వున్న తమ రాజభవనం లోకి పోయాడు సాగరుడు.

మొదటి ద్వారాన్ని అధిగమించిన వెంటనే ఎదురు వచ్చింది అతని సహధర్మచారిణి చారులత.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Sivudu

* * *